

[Gert Petersen]

havde forventet – og jeg tror egentlig oprigtigt havde forventet. O.k., investeringer og eksport er for opadgående – det samme gælder mildest talt også erhvervslivets profitter – men der er ikke tale om nogen reel, følelig nedgang i arbejdsløsheden. Det kan regeringen vel nok leve med, for selv om Danmarks Riges grundlov efter sin ordlyd faktisk forpligter regeringen til at tilstræbe, at der er arbejde til enhver arbejdsduelig borger, har denne bestræbelse klart nok ikke førsteprioritet i regeringens politik. Ellers havde regeringen selvfølgelig sat dato på, hvornår den fulde beskæftigelse skulle være genskabt. En sådan dato har man jo sat på tidspunktet for, hvornår betalingsbalancen skal være i orden, og hvornår statsgælden skal være afviklet, nemlig i 1988 og i 1990. Statsministeren siger, at i 1988 og i 1990 er de problemer løst. Jeg har ikke hørt statsministeren sige noget om, hvornår arbejdsløshedsproblemet var løst. Så det er tydeligt nok, hvad regeringen prioriterer højest.

Netop derfor må det være en voldsom skuffelse for regeringen, at også betalingsbalancen ser det slemt ud for. Der er sket en meget alvorlig udvikling i den forkerte retning gennem det sidste år. Jeg tror ikke, nogen har fantasi til at forestille sig, at regeringen får disse målsætninger opfyldt, i hvert fald ikke hvad angår betalingsbalancen, altså at problemerne skulle være løst inden udgangen af dette årti.

Jeg tror ærlig talt heller ikke, at statsministerens egen fantasi slår til. Når han taler om sine magiske datoer, er det vel netop ligesom medicinmanden i håb om, at magien vil virke, for andet end magi og trolddom er der ikke tale om. O.k., måske også lidt tro, håb og kærlighed, kærlighed til den amerikanske dollar, tro på og håb om, at før eller senere falder den, og så falder det internationale renteniveau osv. Men det er ikke noget at basere en økonomisk politik på.

Derfor ser vi da også regeringen køre videre ud ad den slagne borgerlige landevej. Nu vil den gå på plyndringstogt hos kommunerne. Efter at man havde pisket dem til at spare og skære ned på deres sociale goder – og jeg synes nok, der har været en hel del kommuner, der har været alt for villige til at følge den opfordring – vil regeringen nu belønne dem for deres villighed ved at beslaglægge en væsentlig del af de opsparede be-

løb. Det vil så resultere i nye nedskæringer af den kommunale service – noget, som naturligvis igen rammer den hårdest, der i forvejen er dårligst stillet.

Et andet attentat, der planlægges i den kommende samling, er rettet mod arbejdsløshedsforsikringen. Daggængene skal nu med i privatiseringsprocessen, så langt som man kan komme med det. Det er klart, hvad privatisering betyder. Det betyder et brud på det grundlæggende princip om solidaritet. Solidaritet betyder, at de stærkere skal støtte de svage. Privatisering betyder, at i stedet skal enhver være sin egen lykkes smed.

Det tredje tiltag, der skal bane vej for et endeligt brud med solidariteten, tillader statsministeren sig at kalde en skattereform. Jeg synes, det er arrogant af ham, men for en gangs skyld vil jeg tilgive ham, for sjældent er formålet udtrykt så kortfattet og klart som i statsministerens tale. Han siger, målet er »at fjerne de meget høje marginalsatser, der rammer store dele af befolkningen.«

Det er formålet. De store dele af befolkningen, som rammes af de meget høje marginalsatser, er de velstillede dele af befolkningen. Det er dem, der skal hjælpes. I dag er situationen den, at de, der tjener meget – i hvert fald på papiret – også skal betale meget af den sidst tjente krone, faktisk 73 pct. af, hvad de tjener ud over ca. 179.000 kr. Filosofien bag det er, at de, der har meget, også må yde noget ekstra til fællesskabet, og den filosofi kan de borgerlige altså ikke lide. Mange, der tjener meget, har så løst problemet rent privat igennem fradragsordninger og fiduser – med det resultat, at de i virkelighedens verden betaler meget mindre, end de burde. Derved vælter de så den store skattebyrde over på de små og mellemstore indkomster.

Nu foreslår statsministeren, at det problem skal løses ved også formelt at lette skatten på de store indkomster – faktisk med 25 pct. Det er klart, at så kan man samtidig afskaffe fiduserne og reducere en hel del af fradragsordningerne, for nu har de velhavende ikke længere brug for disse fiduser og så mange fradragsordninger, for nu vil staten sørge for, at de også formelt kan få en skattelettelse på 25 pct.

Det siger sig selv, at denne sørgelige komedie om det, statsministeren kalder en skattereform, vil SF ikke deltage i, og jeg har